

SAYI: 6 | KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ | ŞUBAT 2021

KÜPEŞTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

UMUT

Başlarken

Hayata baktığın penceren ne renk?
Hangi nota çalıyor odalarında?
Dizinin dibinde kim var, kulaklarında hangi sesler çınlıyor?
Dudakların hangi adları anıyor?
Çağırının var mı, ya bekleyenin?
Kimi yazıyor ellerin?
Gözlerin hangi yöne bakıyor?
Yokluğuna üzülenin var mı, ya varlığına sevinenin?

Varsa yanıtın bu sorulara şayet
yeni güne uyanmaya mecalin olmalı...
Pencerenin önüne koyacak ıslatılmış ekmeklerin,
kahveni beraber yudumlayacak hemdemin olmalı...
Kulağında hüznü bir nota çınlarken,
omzunda gülümseyecek yarenin olmalı...
Sesini ananlara nefes olmalısın,
çağırdıklarına muhtaç olmalı yüreğin.
Yazdıklarına çare olmalısın,
gördüklerine lalettayin bakmamalı sözlerin.
Yokluğuna dökülen göz yaşları olmalı...
Varlığına mutlulukla sarılan şükürlerin.
Tüm gücüyle sonsuza uçmaya niyet eden bir kuş misali,
umuda kanat çırpmalı kalbin!

Seda Bayrak Durgut

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

K Ü P E Ş T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTARYALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTARYALÇIN

YAZARLAR
AHMET SEFA YALÇIN
FATMANUR ÖZDEMİR
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTARYALÇIN
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
NERMİN ADAŞ
RABİA RÜMEYSA BAYRAM
SEDA BAYRAK DURGUT
SULTAN GÜMÜŞ
ZELİHA SERT

MİSAFİR YAZAR
ESMA BEYZA ARSLAN

MUSAHHİH
NESLİHAN BANKAT

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

AYNALI KUTU

Varoşlardan geldim buraya. Bitpazarındaki orta halli bir çerçi tezgâhından. Kıt kanaat geçinen, döne döne hesap yapan, yediğinden giydiğinden arttırıp faturaları ancak denkleştiren, iki ucunu erdirememe telaşı uykularını bölen insancıkların semtinden. Göz erimi kadar ufkuyla ev ve çarşı arasında mekik dokuyarak, volta atarak geçti ömrüm. Miladımı bekliyordum. Yüzüme bakan, fiyatımı soran olurdu elbet, çokçaydı hatta ama hepsi gelgeç.

Tezgâha çift taraflı koltuk değneği kullanan suratsız bir adam yaklaştı bir gün. Mehmet. Beni sordu. "Ayna alacaktım. Dikdörtgen, büyükçe olsun," dedi. Eline aldı, evirdi, çevirdi, yüzüme baktı ama yüzüne bakmadı. Garipsedim. Öncekiler kendine bakar, saçını savurur, bıyığını burar, yaladığı rujunu, akan rimelini düzeltirdi; ardına gereksiz ve sebepsiz bir tebessüm ilâştirerek. Mehmet öyle yapmadı. Ceketinin iç cebinden çıkardığı buruşuk paraları uzattı ve bileğine geçirdiği poşetin içine sığdırdığı beni yanına alarak aksak adımlarla-değneğe çarpa çarpa- arka sokaktaki marangoza ilerledi. Benim için bilinmeze doğru. Böylece başladı yeni hayatım, ahşap bir sandığın ortasına perçinlenmiş olarak devam etti. Münzevi bir hayat yaşıyordum. Karanlığa gömülü kuytulara ışığa hasret. Ne gün yüzü gördüm ne de gösterdim. Aydınlığa kavuşmak acıyla yüzleşmekti benim için. Mehmet'in acısıyla. Mehmet için farklıydı her şey. Bir anlam yüklemişti ilişkimize. Umud bağlamıştı bana.

Yeni evlerine taşınırken anlaştığı nakliye şirketinin asansörüne, elindeki demir çubuğu uzattığı sırada, sokaklarından geçen yüksek gerilim hattına kapılmıştı. Tam 36.000 Volt. Elektrik çarpmıştı. Gözlerini açtığında her şey olmuş ve bitmişti. Çığ düşmüş, deprem olmuş, sel almış, ocağına ateş düşmüştü. Akım her iki ayağını patlatmıştı. Doku harâbiyeti fazla olunca sol bacağına diz altından kesmişti doktorlar. Zor kapanmıştı bedeninde açılan derin yaralar. Vücudunu saran yanıklar. Yüreği hala kanıyordu. Kabullenemiyordu olanları. Kabullenemiyordu ömrünce iki ayağının üstünde dururken bir anda iki koltuk değneğine yaslanmayı. Zordu. Hem de çok zordu kanıksamak. İşte bu kabullenemeyişin uzantısı ağrılar, peşini bırakmıyordu. Olmayan bacağının zihninde varlığını devam ettiren beden algısı ve bu algının doğurduğu, sık sık tekrarlayan fantom ağrıları! Kemiğini deşer, oyar gibi ağrıyor ve acıyordu olmayan bacağı. En çok da olmayan ayak bileği. Kâh kaşınıyor kâh acı biber yangısı gibi için için, alev alev yanıyordu. Böyle zamanlarda sağ kolu değil de sağ bacağı oluyordum Mehmet'in.

Perçinlendiğim kutunun kısa kenarında, yan yana iki pencere vardı. Mehmet'i felaha çıkararak iki göz. Önümdeki göze sol bacağına, arkamdaki göze hayalet bacağına sokuyordu. Dizlerine kadar. Ben tam ortadaydım. İkiye bölüyordum kutuyu duvar gibi. Mehmet eğilip aynaya baktığında yitirdiğini buluyordu bende. Sağlam bacağının aynada oluşan görüntüsünü, kaybettiği uzvunun yerine tamamlıyor, tümçül olarak algılıyordu zihni. Beden algısı tamamlanınca zihninde; tavsiyordu, diniyordu ağrısı. Bir süreliğine! Hava değişimlerinde, uzun süre yürüdüğünde yine başlıyordu; içine çörekleniyordu acısı, gelip yüzüne oturuyordu. Ve onu böyle gördükçe içime... Kalıcı çözümler arıyordu. Bu çıkmazdan kurtulmak istiyordu. Ben de. Dayanamıyordum onu kıvrandırken görmeye. Elimden başka bir şey gelmiyordu.

Mehmet çok çabalıyordu. Yeni bacağına, desteksiz yürüdüğünü, bacak bacak üstüne atıp da oturduğunu, tekrar koştüğünü düşlüyordu. Kendince sağaltıyordu omuzlarını çökerten, hayatı kendisine ve hayatındakilere zindan eden onulmaz sandığı yaralarını. Kasları erimesin diye düzenli egzersizler yapıyordu. Yoruluyordu ama pes etmiyordu. Randevusuna gün saydığı doktor kontrollerine son gidişinde olumlu konuşmuş doktor. "Güdüğün iyileşmiş, protezini takalım artık." demiş.

Mehmet'in iki bacağı var artık, takma olsa da biri; ağrımayan, acımayan iki bacak. Yaslandığı değnekleri attı artık, kendine yaslanarak yalpalamadan yürüyor. Pantolonunu giyince paçasını katlamıyor ikiye. Acıyan gözlerle dönüp bakmıyor kimse; o da aciyet yankısı bakışları görmemek için kaçırmıyor gözlerini kimseden. Güdüğüne adım vaat eden yeni bacağına sevir, okşuyor. O melun günden beri gülmeyen yüzü kocaman kahkahalarla gülüyor. Benden kurtulduğu günü ak bayram biliyor.

SEVDA BEKÇİSİ

Nazile nine için gün, hava ağarmadan başlardı. Yıllardır aynı saatte gözlerini açar, minik pembe çiçeklerle bezeli geceliğini besmeyleyle çıkarır, allı morlu fistanını giyip, ağzında mırıl mırıl dualarla çıkardı odasından. İlerleyen yaşına rağmen çok çalışır, gençlere taş çıkarırdı. Büyükler; torunlarına, gelinlerine onun dur durak bilmeyen halini örnek verirlerdi. Gençler bir araya gelmeye görsün nasihatlerden bunalmış şekilde Nazile nineyi çekiştirip dururlardı.

-Yaşlanmadı gitti bizim Nazile nine

-Baksana hala genç kız gibi dolanıp duruyor.

Bu haksız çekiştirmelere ne zaman şahit olsa hiddetlenip sohbetin ortasına bıçak gibi dalardı Veli dede, "Maşallahı var, ele güne muhtaç değil örnek alın örnek!" diyerek sustururdu cızırtılı sesleri. Sonra usulca uzaklaşır, geride kalanlar sanki onun sesini duymuş kendini hiç görmemiş gibi olurlardı. Hayalet gibi geçip giderdi.

Veli dede, ismi gibi veli bir insandı. Kimsenin dedikodusunu yapmaz, kendi halinde yaşayıp giderdi. Seksenli yaşlarında olmasına rağmen dimdik yürür, baston bile kullanmazdı. Kimisi onun savaş gazisi olduğunu söyler, kimisi gençken Nazile nineye sevdalı olduğunu anlatırdı. Dilden dile, annelerin çocuklarına masal gibi aktardığı bu hadise aslında gerçektir. Veli, henüz 17 yaşındayken asker ocağına çağırılmış, deli divane olduğu, yanıp tutuştuğu Nazile'sini arkasında bırakıp gitmişti. Nazile, gençliğin verdiği heyecanla Veli'sini uğurlamaya çıkarken, saçlarını iki yana örgü yapmıştı. Sanki askere değil de, hemen dönecek bir yere uğurluyor gibiydi hali. 15 yaşındaydı. Ne bilsin askerliğin uzun olacağını. Sevdiğinin yıllarca köye uğramayacağını, babasının onu köyün zenginine nişanlayıp sevinçten silahlar patlatacağını. Ah! Ne bilsin bunları yüreği sevda coşkusuyla pırpır atan, gözleri etrafa sevinç saçan o sarı belikli Nazile.

Nazile inatçıydı, dediğim dedikti. Ne yapıp edip atmıştı nişanı ama babası köylünün alaycı sözlerine dayanmamış, kahrından yataklara düşmüştü. Dudaklarından dökülen son sözleri hala Nazile'nin kulaklarındaydı. "Benim istediğimle evlenmedin ya, bundan gayri kimseyi şu kapıdan getirme." Bu sözlerden sonra yüzünü buruşturup vermişti son nefesini.

Nazile o gün bugündür büktü boynunu, kimseye tek söz etmeden yürüdü kendi yolunda. Veli'si yıllar sonra döndü köye ama ne fayda. Nazile yüzüne bir kez bile bakmadı. Veli hep onun gözleriyle buluşmayı bekledi. Yaş sekseni geçti. Ne yuvasını kurdu ne dönüp başkasına baktı. Umudunu hiç yitirmedi. İnanıyordu, onlar için hayat sonsuzluk âleminde başlayacaktı.

Birsen Ekim Özen'e sorduk...

\Hanife Artar Yalçın

• *Birsen Ekim Özen'i anne, eş, iletişimci, öğretmen, yazar, tv program yazarı olarak biliyoruz. Peki siz kendinizi nasıl tanıtırınız?*

Ben kendimi meraklı ve gelişmeye açık bir insan olarak tanımlardım herhalde. Merakını gideren ama bir yandan da besleyen kitapların, belgesellerin, insanların arasında yüzen biri.

• *Uzun yıllardır yayın sektöründesiniz ve yüzü aşkın kitabın yazarısınız. Bu yolculuk nasıl başladı? Bu anlamda kalemi, kağıdı ilk ne zaman elinize aldınız?*

Yolculuk içimdeki bilmiş sese dur dediğimde başladı. O ses yıllarca beni yazmaktan, sonra yazdıklarımı paylaşmaktan alıyordu.

Zaten iyi bir okurdum. İnsan okuduğunda ruhu doluyor. O dolma bir süre sonra taşma hali yaratıyor. Ama içinizde sizi korumaya çalışan bir ses varsa, sizi tutuyor, kimsenin yazdıklarınızı okumayacağını fısıldıyor kulağınıza. Her halde yazmaktan zor olan, o korumacı sesi susturmaktı. Cesaretimi toplayıp yayınevlerine dosyalarımı göndermeye başladığımda Rusya'da yaşıyordum. Eşimin işi dolayısıyla dört yıl için yerleştiğimiz ülke yazma gücümü kuvvetlendirdi. Hava koşulları o kadar kötü ve ben Dostoyevski'nin evine o kadar yakındım ki kendimi yazmak için mükemmel bir şehirdeymişim gibi hissettim. O şehirde çok ürettim.

• *Yazma ve okuma rutininiz nasıldır? Size ilham veren veya yazmaya yönlendiren şeyler nelerdir?*

Güzel bir fikir aklıma geldiğinde hemen yazmak isterim ama bu hal kıvılcıma benzer. Onu ateşe döndürmek, sürekli yanmasını sağlamak için dikkatle beslemeniz gerekir. Yoksa sadece parlayıp sönen ama kimseyi ısıtmayan kibrit alevine benzer ürettikleriniz. Bu yüzden her gün ana işim yazmak. Kendimi okuma yazma konusunda ağır bir planlama yaparak disipline sokmaya çalışırım. Bence işe yarayan bir teknik.

• *Çocuklar özellikle "Şirin" serisini çok sevdiler. Bu seriyi diğer kitaplarımızdan ayıran özelliği nedir?*

Sanıyorum çocuklar Şirin'in kendini sakla-

mamasını, öfkesini de, hatasını da kabullenmesini ve değişime açık olmasını sevdiler. Kendi duygularını, hallerini hikayelerinde gördükleri Şirin, onlara yol da gösterdi. Bence onu sevmelerinin sebebi bu.

• *Öğretmenlik, çocuk edebiyatı, çocuk programları, okullardaki söyleşileriniz bize çocuklarla iletişiminizin kuvvetli olduğunu gösteriyor. Bu alanı seçmenizin özel bir sebebi var mı?*

Aslında ağızından hiç bir zaman "çocuklarla çalışmaya bayılıyorum, onlarla yapılacak bir iş seçeyim" diye bir cümle çıkmadı. Beni yakından tanıyanlar, çocuksu bir yana ve 13 yaşında takılı

kalmış bir neşeye sahip olduğumu söyler. Belki de bu yüzden çocuklara üstten bakmak gibi bir tavrım yok. Hep onlardan bir şeyler öğrenebileceğimi, onların da benim sayemde bir şeylerin farkına varabileceklerini düşünürüm. Doğal bir yöneliş oldu belki de seçimim.

Artık yetişkinlere de yazıyorum. Sanırım orada da okurumla aramdaki ilişki değişmeyecek. Yine insanlardan bir şeyler

öğrenmeye çalışacağım ama yetişkinler çocuklara göre daha kırıncı olabiliyor, kendilerini daha iyi saklayabiliyorlar. Orada beni neler bekliyor, şimdi bilemiyorum.

• *Yaşadığımız pandemi sebebiyle online eğitimler çok rağbet gördü. Yazarlık, editörlük, dergicilik gibi. Yayın yönetmenliği yapmış biri olarak sizin bu eğitimlere bakış açınız ne yöndedir?*

Başlarda bu eğitimlerin sağlıksız olduğunu düşünüyordum. Çünkü teknik sıkıntılar ve katılımcıların amatörlüğü işi zorlaştırıyordu. Ancak kısa sürede uzun yol katettik. Artık online eğitimlerin de içeriği şekillendi, insanlar oraya özgü görgü kuralları geliştirdi. Bence online eğitim ve etkinlikler başlangıca göre inanılmaz iyileşti. Üstelik ben online etkinliklerde çocuklarla daha iyi iletişim kurabildiğimi gördüm. Salona toplanmış çocuklardan çok daha iyi dinliyor ve reaksiyon veriyorlar. Ben daha da iyi olacağını düşünüyorum.

Birsen Ekim Özen'e sorduk...

• Okuyan ve çok gezen bir yazar olduğunuzu biliyoruz. Senelerdir sorulan, çok okuyan mı çok gezen mi sorusuna ne yanıt verirsiniz?

Tabii ki ikisi birden. Gezmek, farklı insanlar, kültürler tanımak ruhunuzu, beyninizi zenginleştirir. Okumadan da olmaz. Hem bilgi hem de ruhsal derinleşme için okumak şart. Bunu gezmeye ile taçlandırırsanız tadından yenmez.

Ancak sadece gezen ama hiç düşünmeyen birisi için gezmek Eyfel Kulesi'nin önünde fotoğraf çektirmekten, adalarda balık yemekten öteye geçemez. Gezmenin tadı bile merakla renklenmiş bir beyne sahipteniz çıkar.

• Yetişkin kitabı yazmak gibi bir projeniz var mı?

Evet, var. Uzun zamandır üzerinde çalışıyorum. Umarım istediğim tadı yakalarım. Umarım insanların farklı bir dünya mümkün mü demelerini sağlarım.

• Siz biz.tv adındaki programınız farklı ve ilgi gören bir yayın oldu. Program fikri nasıl ortaya çıktı? Biraz anlatır mısınız?

Bu canlı yayın platformu Timaş tarafından kuruldu. Bana da yayın yapmam için teklifte bulundular. Konuklarımla, çocuklara meslekleri tanıtmaya çalışıyorum ama kısa süre sonra Geçen Hafta Neler Oldu adında yeni bir formata geçmeyi planlıyorum. Bu daha kısa ve dinleyenlerin kendilerine yöneltebileceği sorular içeren bir program olacak. Umarım aklımdan geçenleri programa yansıtabilirim.

• Küpeşte Dergi olarak kaleme ve kitaba tutunduk, dedik. Sizin hayattaki küpeşteniz nedir?

Sanıyorum ailem. Onlar iyiye üretebilirim, gülebilirim. İnsan kendini ancak insanda tanır der ya Goethe, biz de kendimizi tanıma yolunda onların ellerini tutarak ilerliyorsak çok daha sağlıklı oluyoruz herhalde.

minval

HANİFE ARTAR YALÇIN

ÜMİTVAR

Edebine göre giyin
Yüreğine göre kuşan sevgini
Sahip çık hayallerine
Ahraz bedenler
Anlamazlarsa seni, üzülme
Umudu azık et ruhuna
Gülümse inadına
Doyasıya ağla ya da

Boş vermeyi bil
Bak gözün aldığınca
Önünde uçsuz bucaksız sevda
Sorgusuz sualsiz sev
Öğren sabretmeyi
Terbiye et tüm seciyelerini
Açılmazsa eğer bir bir kapılar
Yılma devam et
Mütemadiyen dualarına

KADININ SIRTINDAKİ GUGUK KUŞU

Evlerde olduğumuz bu süreçte internet üzerinden eğitim, söyleşi linkleri paylaşıyoruz birbirimizle. Bu vesileyle bana gönderilen bir videonun ilk on dakikasında konuşmacı kısa bir hatırasından bahsediyordu. Kendisine danışan olarak evli bir çift gelmiş. Konuşmalar sırasında kadın devamlı kocasının gözüne bakıyor, sorulara “bilmem ki beyim ne der” tarzında cevap veriyor. Evli çiftten beyefendi dışarı çıktığı bir sırada aile danışmanı latifeyle karışık soruyor “Her zaman bu kadar kocanızın onayı ile mi hareket edersiniz, her işinizi danışır mısınız?” diye. Kadın anlatmaya başlıyor “Aslında hocam benim durum çok farklıydı. Ben oldum olası gezmeyi, eğlenceyi seven bir insandım. İçkili, kumarlı bir hayatım vardı. Evlenince de devam ettim. Kocam ise mütedeyyin bir insandı. Eve geldiğimde o sabırlı, sakin haline acımaz, bağırıp çağırarak huzursuzluk çıkarır hatta canını yakardım. Hiç şikayetlenmez sadece “Allah ıslah etsin” derdi. Bir gün rüyamda cehennemde yandığımı gördüm ama görmek ne kelime resmen hissettim. Rüyadan çok etkilendim tövbe ettim ve sağ olsun kocam da rehberlik etti de ibadetlerime başladım. Meğer yıllardır benim için dua ediyormuş kocam.”

Herkes kolaylıkla tahmin eder ki bu mucizevi hikâyede elbette cinsiyetler tam tersiydi. Erkek alkolik, şiddet uygulayan biri, kadın mütedeyyin, sabırlı, kan kusup kızılılık şerbeti içtim diyecek dinginlikte biriymiş. Evlilik danışmanının paylaştığı ve çok özgün olduğunu düşündüğü hatırasının çok benzerini ben ne hikmetse farklı zamanlarda başka konuşmacılardan da dinledim. Elbette inancım gereği mucize fikrine karşı duramam. Yalnız bir ben fark etmiyorumdur herhalde, kadının peygamber sabrında olduğu ve adamın da yola gelip kalbinin yumuşadığı hikâyelerin çokluğunu. Bir defa sen evlilik danışmanıysan -ki mısır patlağı mübarek her köşe başından danışman çıkıyor- sorunun çözümünü evrensel yollardan sunman lazım. Aile geçimini, sevgiyi, anlaşmanın yolunu sadece kutsallara bağlarsan dünyanın dört bir yanında farklı kültür ve inançlardaki huzurla yaşayan çiftleri nasıl açıklayacaksın ya da mucize beklentisine soktuğun o kadının her türlü sıkıntı, şiddet ve haram dolu bir evliliğe sabrederek bir hayır elde etmesini nasıl bekliyorsun.

Üstelik böyle bir adama sabretmenin sevap olduğuna, aile müessesesini koruduğuna hangi akılla hangi öğretiyile vardın.

Zannediyorum ki bozulan aileyi onarmanın yolunu faydasız gelenekleri kutsayarak bulacaklarını sanıyorlar. Hatta umursadıkları manevi değerler de değil. Uhrevilik maskesi arkasında ataerkil toplumun bazı yanlış dayatmalarını sürdürüyorlar. Timsahın dişlerini temizleyen kuş misali faydalanırken faydam dokunur düşüncesinde olan sözde aile danışmanları da bilerek ya da bilmeden aslında yuvaya guguk kuşu gibi yıkım ekiyorlar. Üstelik bunu da büyük oranda başarmışlar ki toplumda çoğu kadın en tabii sevgi beklentisini “filmlerde olan romantiklikler” diye yorumlarken, erkekler kaba davranmayı fitrat sanıyor. Bu bakışla yetişen çocuk da sonraki nesle aynısını aktarıyor. Tüm bunlar bir cephesi elbette. Bir de insanüstü güç atfederek “tek başına her şeyin üstesinden gelirsin, sen kahramansın, ayaklarının üstünde durursun” söylemlerini abartılı sıklıkta kullanan radikal feminist kesime maruz kalıyor kadın. Halbuki kadın da erkek de düşebilir, tek başına olayların üstesinden gelemeyebilir. Nihayetinde insan acizdir.

İki ucu keskin bıçak arasında kalmış kadın da aile de. Aile şüphesiz önemli. Toplumun temeli bir çekirdek gibi ilk ailede filizlenir. Ancak bunu ataerkil bir düşünceyle tek tarafa yıkıp sonsuz bir sabırla ya da uçlarda feminist bir bakışla dış bileyip güçlenmesini bekleyerek yapamayız. Ailede her birey kendi kemâlâtı, kendi onarımı için gayret etmeli, çocuğun sağlıklı bir duygu dünyasına sahip olmasının, ebeveynlerin kendi ruhunun kıymıklarını yontmalarından geçtiğini unutmamalıyız. Sevginin ve güvenin hâkim olduğu bir aile atmosferinde yetişen çocuk da büyüyecek ebeveyn olacak o zaman içine düştüğümüz kısır döngüden toplumu kurtararak aileyi sağlam temelle inşa edecektir.

RAHVAN
MET
SEFA
YALÇIN

Çocukluktan Vazgeçilmeyen

koştukça peşimizden geliyor bulutlar
etrafına ağaçlar dikip
güneşler çizerek yarışıyoruz
rüzgara bakarak söylediği şarkı
topluyor etrafına hepimizi
dolduruyor çocukluk ırmağını
içinden döktükleri

parantezi rüyalarda hayatın
kayıpları sahiplendim kendi kendime
önünde boy verdiğimiz zaman
yaşadıkça yakalıyor bizi söz bırakmadan

dört göz oda günler ayna birbirine
dolaşır her kıyıda konukluğumuz
göçünü sırtlamış gidiyor ilkyazlar
bulutları barıştıran göğ eksik kalmış
bize kalan
kulak vermek o doğurgan çağılıya
yaşımca bir ip aradım
biz inanmadan kopmasın

bir çocuğun gözlerinde tanıdığım burukluk
geçerken uğrayıp yatıya kaldığım

ARAYIŞ

Kitabın sayfalarını soluk almadan çeviriyordu. Kitap tuhaflıklarına rağmen içine çekmişti. Yeni hayat arayan kimdi kitabın karakteri mi yoksa kendisi miydi? Gözlerine ağırlık çökerek uyuyakaldı. Güneş doğmadan kalktı. Evin içinde huzursuzca dolaşıp dururken alarmin sesi durdurdu Simya'yı. Mutfığa girip kahvaltıyı hızlıca hazırladı. Mutfaktan gelen nefis kokular da Müge'yi kaldırmaya yetmemişti. Çok yorgun olduğunu düşünüp tek başına kahvaltısını yaptı. Süt köpüklü kahvesini camdan dışarıyı seyrederek yudumladı. Ani bir kararla Müge'ye not bırakarak dün gece okuduğu kitabı ve çantasını alıp çıktı.

Ayakları, her zaman gittiği metro yerine belediye otobüsüne götürdü. Hava yeni yeni ısınmaya başlamıştı. Baharı muştulayan nergis kokularını içine çekti. "Bir kitap okudum hayatım değişti." Kitabının ilk cümlesini düşünerek yol aldı. Kitaplar hayatımızı ne kadar değiştirirdi ki? Aradığımız hayatı nasıl bulabilirdik? Neyi aradığımızı bilmeden aradığımızı bulabilir miydi? Körüklü otobüsün arka vagonuna geçti. Ve kitabını eline alıp okuduğu yerleri tekrar gözden geçirdi. Otobüsün sarsıntısı ve tozlu kokusuyla kitabını eline aldı. "Seni şimdi daha iyi anlayabilirim," diye iç geçirdi.

Kitabındaki Osman yeni hayatı otobüs yolcularıyla şehir şehir dolaşarak arıyordu. Bulmak istediğin neydi. Kaçış mı aşk mı umut mu yoksa sadece arayış mıydı? Yoksa hayat mıydı sadece? Altını çizdiği satırları tekrar okuyor, düşünürken pencereden dışarıyı seyrediyordu. Tekrar kitabını açtığı anda otobüs ani bir fren yaptı. Korna sesi, ne olduğunu anlamaya çalışan insan sesleriyle karıştı. Kitabına bakmasıyla ürperdi, parmakları kazanın olduğu satırlarda dolaşıyordu. "Tuhaf olduğun kadar gizemlisin," diye mırıldandı.

Durakta binen genç, arkasında oturduğu kızla selamlaştı. "Canan, yanına oturabilir miyim?" dedi. "Tabii Osman," demesiyle Simya irkildi. Bu kadar da olamazdı. Kitabının karakterleri arkasında oturmuş okuyucuyu izliyorlardı. Gerçek, hayal ve kitap dünyasının iç içe girdiğini hissetti. Dönüp bakmamak için zor tuttu kendini. Son durağa vardıklarında hep birlikte indiler otobüsten.

Şimdi izleme sırası Simya'ya geçmişti. Saat kulesinden Kemeraltı'nın tarihi çarşısının derinliklerine kadar göz ucuyla takip etti. Tarihi çeşmenin yanında durup soluklandı. Kalabalığın içinde şahitlik ediyordu insanlığa. Kendine gelmek için elini yüzünü yıkarken çeşmenin yapılış tarihine gözleri takıldı. Hayalinde, ilk yapıldığı tarihe gitti. Türk, Rum, Roman, kadın, erkek ve çocuklar gelip su içip serinledi tarihi çeşmeden. Suyun serinliğiyle kendine geldi. Geçmiş, şimdi, gelecek anda toplanmıştı. Zaman yoktu da her şey bir noktada toplanmıştı. Kolundaki saatini çıkardı çantasına koydu. Bu tuhaf günü zamandan soyutlayarak yaşamaya karar verdi.

Ara sokaklardan geçerek ve merdivenlerden çıkarak bu şehrin en güzel yeri olan Varyant'a çıktı. Okuduğu kitapta şifreler var mıydı? Gizemli miydi? Yoksa hepsi sadece kendi düşü müydü? Bunu hiç bilemeyecekti...

UMUTLAN ÇOCUK

Savunmasız mısralardan ayır masum gözlerini.

Yağmurdan kirpiklerine taşan yaşlarını
akıtmaktan yorulmadın mı?

Bir hüznle iç çekişin arasında
Uyanmak değil de ne gayrısı?

Ey yüreğini umut için kapayıp
hiç açmayacakmış gibi debelenen çocuk!

Omuzlarından geceyi indirmeden,
gözlerinde güneşi doğurmadan

Gitme!

Bana umutlu şeylerden bahset çocuk.

Gel ve dağılsın!

Kasvetler perçemlenmiş kalbimde.

Pencerenden seslen,

Bir kırlangıcın kanadı uyandırır beni.

Güzel bir rüyadan aniden uyanmış gibi.

Kervanına kat beni

Yeminimiz olsun yüreğimizin hicreti.

Anlatılabilir mi şimdi

Yarının umut dolu haykırıışları.

Anlatma!

Sen yine de gel dağılsın

Gökyüzünün kara bulutları.

RUM DİYARINDAN CESUR YÜREKLİ BİR MÜ’MİN

SUHEYB b. SİNAN ER-RUMİ

Esmâ Beyza Arslan

Editör: Hanife Yalçın

Gökteki yıldızlar gibidir ashab-ı kiram. Birbirlerine benzerler ama her biri diğerinden farklıdır. İman dolu hayat öyküleriyle hepimizde iz bırakır, adlarını unutulmaz kılarlar. Kiminin cesareti kiminin merhameti, kiminin de cömertliği bıraktıkları en parlak izleridir. Allah Rasulü (s.a.v.) İslam’a davete başladığında O’na ilk icabet edenler arasında hakikati arayan cesur yürekli gençler vardı. Suheyb b. Sinan Er-Rumi (r.a.) de onlardan biriydi. Öyle cesurdu ki İslam’ı kabul ettikten sonra bunu gizlemeyip Mekke halkına açıklayan ilk yedi kişiden biri oldu. O sırada Müslümanlar’ın sayısı 30 kişinin biraz üzerindeydi.

Musul’da dünyaya gelen Hz. Suheyb çocuk yaşlarda Bizans askerleri tarafından esir edilip köle olarak satıldı. Rum diyarında onların dilini kültürünü öğrenerek yetişti. Sonraki yıllarda Arap tüccarlara satılınca yolu Mekke’ye ulaştı. Burada azat edildi, kölelikten kurtulup özgürlüğüne kavuşan Suheyb Mekke’de kaldı ve ticaretle uğraşmaya başladı.

Hz. Suheyb merhametiyle cömertliğiyle güler yüzlü olmasıyla bilinirdi. Peygamberimizi, risalet öncesinden tanır onunla sohbet etmeyi pek severdi.

İyi bir insan olmak iyi bir mü’min olmayı kolaylaştırır. Zorlu geçen çocukluğuna rağmen mizacını iyi hasletlerle donatması; O’nun İslam’ı ilk kabul eden gençlerden biri olmasına, hakkında ayet vahyedilmesine, peygamberimizin övgü dolu sözleriyle tanınmasına vesile olmuştur.

Hz. Peygamber; onu “İlk Müslümanlar dörttür: Ben Arap milletinin ilk Müslüman’ıyım. Suheyb b. Sinan Rumların ilk Müslüman’ı, Selmân-ı Fârisî Farsların ilk Müslüman’ı, Bilâl de Habeşliler’in ilk Müslüman’ıdır.” sözleriyle anlatmıştır.

Hz. Suheyb başta Ebu Cehil olmak üzere müşriklerin aşağılamalarına işkencelerine maruz kaldı. Defalarca dövüldü, vücuduna demirden zırh giydirilerek güneşin altında bırakıldı.

Yine de Mekke’li müşriklerin inancıyla ilgili saldırılarına boyun eğmedi sataşmaları cevapsız bırakmadı.

Bir defasında Suheyb; Habbâb b. Eret ve Ammâr b. Yâsir’le Mekke sokaklarında yürürken, “Muhammed’in arkadaşları bunlar mı?” diye kendileriyle alay eden müşriklere;

“Evet, biz Allah’ın Peygamberi Muhammed’le beraberiz. Onunla oturup kalkıyoruz. Biz Allah’ın Peygamber’ine iman ettik, ama siz inanmadınız. Biz onu tasdik ettik, siz ise yalanladınız. Unutmayın! Biz Müslüman olduğumuz için değersiz insanlar değiliz, siz de müşrik olduğunuz için bizden asla üstün değilsiniz.” diyerek karşılık verdi. Müşrikler de, “Allah’ın aramızdan seçip lütfuna lâyık gördüğü kimseler bunlar mıymış?” diyerek onları hırpalayıp dövdüler. En’âm sûresinin 53. âyetinin bu olay üzerine nâzil olduğu belirtilmektedir.

Medine’ye hicret etmek istediğinde müşrikler; tüm servetini burada kazandığını söyleyerek ne yanında bir şey götürmesine ne de Mekke’den çıkmasına izin vermediler. Suheyb torbasından oklarını çıkararak “Siz hepiniz benim çok isabetli ok attığımı bilirsiniz. Bu okların tamamını üzerinize yağdırırım. Oklarım biterse kılıcım müdafaa bulurum. Kılıcım elimde, oklarım çantamda buldukça hiçbirinizi yanıma yaklaştırmam” diye meydan okudu. Ardından da “Sizin asıl istediğiniz benim Mekke’de bulunan servetimdir. Buradan ilân ediyorum, ne kadar malım varsa hepsi sizin olsun, yeter ki yolumdan çekilin.” diyerek tüm mal varlığını ardında bıraktı Medine’ye yola çıktı. Bunu duyan Hz. Peygamber üç defa, “Suheyb kârlı bir alışveriş yapmıştır” dedi. Yüce gönüllü sahâbi, edindiği servetiyle ihtiyaç sahiplerine ikram ve infak etmeye devam etmiş, Peygamberimiz’in “Sizin en hayırlınız yemek yediren ve selâm verendir.” sözlerini duyduğu için böyle yaptığını söylemiştir.

Suheyb er-Rumi, zorluklara katlanarak yaşadığı hayatını imanıla cesaretiyle merhametiyle şekillendirdi, gökyüzünde yol gösteren bir yıldızla dönüştürdü. Aradan yüzyıllar geçse de Allah Rasulüne yoldaş olan diğer sahâbiler gibi bizlere yol göstermeye devam edecek.

Kaynaklar:

M. EFENDİOĞLU, SUHEYB b. SİNÂN maddesi,

<https://islamansiklopedisi.org.tr/suheyb-b-sinan>

Doç Dr. A. APAK, <https://dergi.diyaret.gov.tr/makaledetay.php?ID=10532>

GÜNEŞLİ GÜNLER

Hayat yolunda yürürken nice yollardan geçerek ulaşmak istediğimiz yere yol alırız. Varacağımız yeri, yürüdüğümüz yol belirler. Zorlu, meşakkatli, dikenli yollara sabredip gül bahçelerine varabiliriz. Patikalarımız dikenlerle dolu iken gözümüz gülün ahenkli rengini, burnumuz o güzel rayihasını hissedemez mi?

Peki ne yapmalı patika olan yolu güllerle donatmak için? Burada ümidin varlığı girer devreye. Çevrene bakarken önüne gelen ilk engelle takılıp mı kaldın? Yoksa bu da bu yolun bir taşıdır deyip kenara koyarak devam mı ettin? Ya da bütün dertlerinin baki kalacağını mı düşündün?

Bazen anın girdabına takılıp düşünemez veya aklına getiremeyebiliriz. İşte o zamanda bu yolda kimle yürüdüğün, önemlidir. “Bu dağ bu karanlık sadece bir gölgedir. O muhteşem dağa çıkmak için önce gölgesini görüyorsun,” diyecek dostlar, yoldaşlar, arkadaşlar, kardeşler gereklidir.

Âlemlere rahmet, nebiler incisi bir kez olsun; “Ben ki âlemlere rahmet Muhammed'im,” deyip bu dünya yolunda yalnız yürümemiş ashabıyla her şeyi istişare etmiştir.

Bize ne olur ki istişareden kaçır kendi hükmümüzü veririz. Ümit varken ye'se kapılırız. Bir “Bismillah” deyip, silkelenip kendine gelmeli insan. Yanlışlar, hatalar yapacak ama yine o kulpa tutunacak. Hem başka tutunacak dal var mıdır insana bu cihanda. Niyetini alacak her gecenin aydınlığını görecek.

Bazen geceler uzun olur azizim ama o geceye sabredip, ümidiyle bekleyene elbet güneş daha parlak doğar. O doğan güneşin kıymetini de daha iyi görür. Sarılır ki bu ümit onu bir annenin yeni doğan bebeğine sarılır gibi bırakmak istemesin onu.

Yaşamaya devam ettikçe imtihanlar da olacak mühim olan onları bir vasita görüp özüne inebilmekte. Ümitvar olup kalıcı olmayan şu dünyadan kalıcı yerler ayıralım kendimize. Haydi şimdi bir “Bismillah” deyip tövbe ile ramazana hazırlanalım.

Selam olsun içi ümitvar olup içi sevgi ve muhabbetle dolanlara... Nice güneşli günlere inşallah...

SÜKUT

Bir, iki, üç... On dokuz tane bir lira, yedi tane elli kuruş, beş tane yirmi beş kuruş... Bir, iki üç, dört... Altı tane beş lira, üç tane on lira, iki tane yirmi lira... Mendilden topladığı bozuk paraları minik ellerine sığabilen kadifeden cüzdana, kâğıt paraları bezden keseye koyarak oturduğu minderin altına itinayla yerleştirdi. Hepsini tek tek sayarken, arada uzaklara dalıyor, önünden -hele ki kendi yaşlarında- bir çocuk ailesiyle geçerse uzun süre arkalarından bakakalıyordu. Uzaktan bile nasıl iç çektiği anlaşılan bu mahzun çocuk, dilenciydi. Küçük bedeninin kaldıramayacağı bu sıfat, yük olup omuzlarına, hüznün olup gözlerine, taş olup yüreğine çökmüştü. Etrafında kendisi gibi dilenci olan fakat bunu muhtemelen bir oyun olarak gören diğer dilenci çocuklar gibi değildi. Hiç konuşmuyor, sadece buğulu bakışlarını, kaybolup giden kalabalıklar önünde kâh insanların yüzüne, kâh iç geçirerek baktığı yaşlılarının arkalarında bırakıyordu. Bir aralık, minik ellerini götürdüğü gözlerinden, peş peşe akan yaşları sildi. Önünden geçenlerin birçoğu değil ağladığını, varlığını bile fark etmiyordu. Farkında olup önüne birkaç kuruş koyanlar da ondaki değişik ve haklı hüznü görebilenlerdi.

O gün önünden siyah renkli, etek ceket takımlı bir bayan geçti. Bu hüznünlü çocuktan biraz uzaklaşmıştı ki dönüp çocuğun hizasına kadar eğildikten sonra ona bazı şeyler söyledi. "Adın ne, kaç yaşındasın, annen baban neredeler, kimsen yok mu?" Fakat; sorulara tatlı, içten tebessümünü de ekleyerek cevap almaya çalışan bu hanımefendinin aldığı karşılık sadece mahzun bakışlar ve kocaman sükûttu. Kadın çocuğun başını okşayıp, oradan hızlı adımlarla uzaklaştı.

Ertesi gün aynı saatte aynı hanımefendi elinde pespembe pamuk şekeriyle, çocuğun karşısına dikildi. Ne söyledi, sorduysa yine yanıt alamadı. Kadın, çocuğun yüzünde az da olsa tebessüm kırıntısı aradı, ama pamuk şekere rağmen bulamadı. Ertesi gün oyuncak araba, sonraki gün, sıcacık simitle, daha sonra bir kat güzel kıyafetle şansını denedi ama ne bir cevap alabildi, ne gülümseme görebildi, sessizliğin ve hüznün yuva olduğu bu çocuktan. En son geldiğinde kollarını uzattı, kucağına almak istedi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı miniğin. Şaşkınlık ve sevinçten kahkaha atan bu iyi kalpli kadının kollarına adeta atladı çocuk. Öyle sıkı sarılmıştı ki ufaklık, tek kelime etmemesine rağmen saran kollarıyla adeta haykırıyordu.

Mutlulukla adım alırken kadın, çocuk çoktan başını, kendini saran bu şefkatli kolların omzuna bırakmıştı. İşte şimdi yüzünde kocaman bir tebessüm, gözünde sevinç yaşları vardı. Eğik başıyla arabaya binerken eğer okuma yazma biliyor olsaydı, araçta yazanın "Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu" olduğunu okuyabilecekti. Omzundaki yük, kalbindeki taş henüz kalkmamış olsa da gözlerindeki ışık umuttandı çocuğun. "Kendisini güvende hissetmesine rağmen, uzun zaman sonra ilk kez konuşup; "Nereye gidiyoz abla?" diye sordu. "Seni çok sevecek, seni hep koruyup kollayacak insanların olduğu çok güzel bir yere," cevabını verdi bu ela gözlü yüreğe. Son kez baktı oturduğu minderine arabadan ve başını önüne çevirip önce kadına, sonra yola umutla baktı yaralı evlat.

KÜLTÜREL MİRASIMIZ

Geçmişten günümüze pek çok medeniyete ev sahipliği yapmış ve kültürel anlamda zenginlik kazanmış olan ülkemiz, hem kendi kültürünü korumuş hem de kültür çeşitliliğini zenginlik bilip çatısı altındaki diğer kültürlerle varlığını muhafaza etmesi için kol kanat germiştir. Geleneğimiz, göreneğimiz, sanatımız, yemeklerimiz, sporlarımız, müziğimiz, dilimiz hiçbir milletin sahip olamayacağı zenginliğe sahip.

Geçmişini unutan, kültürel mirasını gelecek kuşaklara aktaramayan toplumlar ve milletler başka kültürlerin etkisi altına girer. Bu güzellikleri yarınlara taşıyamadan modern kültürle entegre olan fert ve toplumlar, geçmişten uzak kalarak eski ve yeni arasında sıkışıp kalır, kimliğini kaybetmiş bir topluma dönüşür. Maalesef biz de Batı coğrafyasının dayatmacı politikaları yüzünden kendi kültürümüzü yavaş yavaş kaybediyoruz. Değerlerimiz, normlarımız giderek kayboluyor. Daha bir asır önceki adetlerimiz çoktan unutuldu bile. Örneğin yemek kültürümüz besleyici ve sağlıklı iken onların “fast food” tarzı beslenmesini havalı bulan bir nesilde maddi manevi sıkıntılar tezahür edecektir. İş yerlerinin adını özellikle yabancı isimlerden seçmemiz, kendi bayramlarımıza yeterli önemi vermeyip kültürümüzde yer almayan özel günleri ve kutlamaları sahiplenmemiz kopyacılıktan öteye geçemez. Farklı diller öğrenmek elbette ki çok kıymetli lakin bunu kendi Türkçemizle harmanlayıp karmakarışık bir lisan oluşturmak bizi çağdaş ya da modern kılmayacaktır, cehalete sürükleyecektir. Bu durumu anlatan bir kıssa vardır: Şehirden Anadolu’ya bir gelin gelir. Gelin Hanım, köydeki mayıs kokusundan rahatsızlık duyar. Her tarafta tezek yığınları vardır. Kayınpederine tezek yığınlarını evden uzaklaştırarak kokudan kurtulmayı önerir. Kayınpeder, “*Kızım bizim bahçemizdeki tezekten kurtulsan bile bu sefer komşunun tezek kokusu seni rahatsız etmeye devam edecek,*” diye bu fikrinden vazgeçmesini önerir. Genç gelin, günlerce haftalarca çalışır, çabalar bahçedeki tezek yığını yok eder. Kayınpederine, “*Bak tezek kokusu falan kalmadı,*” der. Kayınpeder, “*Kızım koku aynen devam ediyor, günlerce uğraştın sende bu kokuya alıştın durum bundan ibaret,*” der. Maalesef toplumumuza birçok yanlışlık empoze edilerek adeta burnu alıştırılıyor. Özellikle genç nesil modernliğin öğretilerine hayranlıkla bakıyor, kendi kültürümüzü küçümsüyor. Oysa kültürümüz ince detaylarla dolu, her bir ayrıntının özel bir amacı var. Mesela pencerenin önüne koyulan sarı renkli çiçek o evde hasta olduğunu, buradan geçenlerin hassas davranması gerektiğini belirtir. Böyle birikimli ve zengin kültüre sahip bir medeniyet bu topraklara bir daha gelmeyecektir. Çağdaşlaşmak kötü bir algı oluşturmamalı ama yeni dünya düzenine uyum sağlarken öz değerlerimizi de bugünlere beraberimizde taşımamızdır...

Kendi kültürümüze, gelenek ve göreneklerimize sahip çıkalım ki gelecekte de “biz” olmaya devam edelim. Mehmet Akif ERSOY’un bir sözünde dediği gibi:

“İhtiyar amcanı dinler misin oğlum, Nevruz?

Ne büyük söyle, ne çok söyle; yiğit işde gerek.

Lafı bol karnı geniş soyları taklid etme;

Sözü sağlam, özü sağlam, adam ol, ırkına çek.”

Sultan GÜMÜŞ

Editör: Hanife ARTAR YALÇIN

Gözümüzle görmediğimiz bir virüs ne çok şey kattı hayatımıza. Şüphesiz ilk akla gelenler hepimizin sağlıklı beslenmek ve bağışıklığımızı güçlendirmek konusunda birer uzmana dönüşmemiz. Şimdi virüsten korunmak için bağışıklık nasıl kuvvetlendirilir desem hepimizin üç beş cümlesi olur sanırım. Ne kadar uyguluyoruz kısmında sınıfta kalırız ne dersiniz? Helâl lokma peşinde koşmanın hem dünya hayatı hem de ahiret hayatında ne kadar önemli olduğunu bildiğimiz halde uygulamaya geldiğimizde ihmalkâr davrandığımız, “Nereye gidiyor bu gençlik?” diye sorup cevabını aramadığımız gibi. Bu soruların cevabını yıllar öncesinden İmam-ı Gazali vermiş. “Çocuğun şirret (huysuz) olmasının sebebi haram lokmadır,” yüzyıllar öncesinden gelen bu ikaz bugünün problemlerine de ışık tutmaya devam ediyor.

İnsan hayatında önce yenilen lokma ardından insan, şimdi de dünya bozuluyor. Peki, düzeltmeye nereden başlamalı, dünyadan mı yoksa lokmadan mı? Dünyayı değiştirmeye lokmayı değiştirmekle başlayabiliriz ne dersiniz?

Peygamber Efendimiz hadisi şerifinde “İbadet on kısımdır dokuzu helâl rızık talep etmek, kalan biri diğer amellerdir,” buyurmuşlar. Bu onda dokuzluk kısım sadece helâlinden kazanmak olamaz, öyle olsaydı işimiz çok kolaydı. Helâlinden kazandığını helâli aramak ve helâle harcamak bu devrin en zor işi. Peygamber Efendimiz (sav) bu konuda yüzyıllar öncesinden bakın nasıl bizi uyarıyor “Şurası muhakkak ki, haramlar apaçık bellidir, helâller de apaçık bellidir. Bu ikisi arasında (haram veya helal olduğu) şüpheli olanlar vardır. İnsanlardan çoğu bunları bilmez. Bu durumda, kim şüpheli şeylerden kaçınırsa, dinini de ırzını da terbiye etmiş olur. Kim de şüpheli şeylere düşerse harama düşmüş olur, koruluğun etrafında sürüsünü otlatan çoban gibi, her an koruluğa düşebilecek durumdadır. Haberiniz olsun, her melikin bir koruluğu vardır, Allah'ın koruluğu da haramlarıdır.”

Misal dinimizde inek eti helâldir ama eti haram olan hayvanlarla aynı yerde, aynı bıçakla kesilir veya İslami usullere göre kesilmezse haram olur. Burada tek tek şüpheli gıdaları yazmaya gerek yok, bunlar her yerde bangır bangır söyleniyor. Bazılarımız kulaklarımızı tıkayıp “Aman yok canım abartıyorlar, bu kadar da değildir, hem ne yapalım aç mı kalalım?” diye düşünebilir. Yaradan ise tüm insanlara yetecek helâl lokmanın olduğunun garantisini veriyor inandığımız kitabımızda.

Bu konuda hassas davranmaya çalışanlarsa ne yazık ki derdini çok anlatamıyor insanlara. Arkadaşım yıllarca bu konuda titiz olduğunu anlatmaya çalıştığını insanların da bilinçlenmesi için uğraştığını söylemişti. Aldığı tepki ise “Sadece sen yaşıyorsun sanki Müslümanlığı” sitemleri olmuş. Et yemiyorum vejetaryenim demeye başladığında ise insanların buna saygı duyduklarını anlatmıştı, ne kadar trajikomik bir durum.

İstanbul'daki semtlerden birine ismi verilen Ebu Vefa hazretlerinin oğlu mahallede su taşıyan herkesin kırbasını şişle delermiş bunu duyan Vefa Hazretleri, eşine “Ya sen ya da ben bu çocuk doğmadan önce haram belki de şüpheli bir şey yedik oturup düşünelim,” der. Eşi çocuğa hamileyken komşunun bahçesindeki narı canı çektiğini şiş batırıp suyundan içtiğini söyler. Sonra gidip helâlleşir ve çocuk artık kırbaları delmeyi bırakır. Ebu Vefa Hazretleri, çocuğu ve eşini suçlamamış. Zerresine kadar yediklerini araştırmıştır.

Biz de gençliğin düzelmesi için helâl lokmayı hayli abartmalıyız ne dersiniz?

Karşımıza çıkan ve
ağırlığı kişiye göre
değişebilen her imtihan;
iman seviyemizin ölçüm
cihazı sanki...

Seda Bayrak Durgut

SAYI: 6 | KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ | ŞUBAT 2020
ÇOCUK EKİ

KÜPEŞTE ATLI KARINCA

DAVRANIŞ KUMBARAM

Tatlı Küpeşte takipçisi çocuklar. Bu ayki davranış kumbaramızda manevi bir iklim olan üç aylardan bahsedeceğiz. Yaz ve kış mevsimlerini nasıl bedenimizde hissediyorsak, bu sevgi ve muhabbet dolu olan üç ayı da kalbimizde hissederiz.

Sevgili Peygamberimiz üç aylara girdiğinde şöyle dua ederdi:
“Allah’ım, Recep ve Şaban’ı bize mübarek kıl ve bizi Ramazan’a ulaştır!”

(Taberânî, el-Mu‘cemü’l-evaş, IV, 189; Ebû Nuaym, VI, 269;
ayrıca bk. Müsned, I, 259)

Bizler de Sevgili Peygamberimiz’in yaptığı bu duayı 13 Şubat’tan itibaren her gece uyumadan önce okuyalım. İnşallah Ramazan ayına sağlık ve mutlulukla ulaşalım. Sevgiler.

Sevgili Çocuklar üç aylarda yapacağımız farklı bir etkinlik kendimize üç aylar köşesi oluşturmak. İster bizim yaptığımız gibi zarfları birleştirin isterseniz, daha farklı şekillerde oluşturun. Peki bu köşeye neler ekleyeceğiz?

Her ay dört sünnet yani Sevgili Peygamberimiz'in yaptığı davranışlardan öğreneceğiz.

1- Peygamber Efendimiz temizliğe çok dikkat ederdi. Tırnaklarını cuma günü ve işaret parmağından başlayarak keserdi.

2- Peygamberimiz her zaman tebessüm eder , gülümsemesi ile etrafı aydınlatırdı.

3- Sevgili Peygamberimiz mis gibi kokardı. Güzel koku sürmeyi çok severdi.

4- Konuşurken tane tane konuşurdu. Karşısındaki kişinin gözlerinin içine bakarak ve tüm vücuduyla ona dönerek konuşurdu.

Bu ay bu kadar öğrendik. Şimdi sıra sizde bu sünnetleri 3 aylar panomuza ekleyip uygulamaya başlayalım.

ABDEST

Haydi abdest almaya!
Şimdi geldik şadırvana
Elleri yüzleri yıkamaya.
Sadece el yüzle kalma.
Kollarını da sıva.
Niyet gerek ellerde
Ağza su vermeden önce
Hep "Allah" de içinden
Abdest alırken yine.
Temiz Peygamberin
Temiz ümmetiyim
Abdest alıp her zaman
Bende temizlenirim.

https://youtu.be/DZWYIO_B_Co linkteki şarkıyı dinleyerek abdest konulu bir boyama yapmaya ne dersiniz? İyi eğlenceler...

ŞEHİRLERİN ANASI MEKKE

Yanlıı okumadınız, Şehirlerin anası Mekke'dir. Yeryüzünde ilk mâbed olan Kâbe'nin olduğu Şehir. Kâbe'nin diğer bir ismi " Beytullah" yani Allah'ın evidir. Bizler de kendi kültürümüzde câmilere Allah'ın evi deriz. Kâbe ise ilk cami, ilk mescittir. Biz Müslümanlar için en özel, en kutsal yerlerden ilkidir.

Üç aylar boyunca manevi mevsimi tıpkı yaz gibi içimizde hissedelim diye üç Őehri izleyeceğiz. Bunların ilki Şehirlerin anası olan Mekke. Mekke sevgili Peygamberimiz'in doğduğu, çocukluğunun geçtiği Őehirdir. Kutsal kitabımız Kur'an, Mekke Őehrinde bulunan Hira Dağı'nda inmeye başlamıştır. Her yıl Mekke'yi on milyon civarında Müslüman ziyaret etmektedir. Bizler de inşaallah tez vakitte gidip Sevgili Peygamberimiz'in doğduğu Őehri ziyaret edip dua edebiliriz.

Şaban Purat

İbrahim ile Kartopu

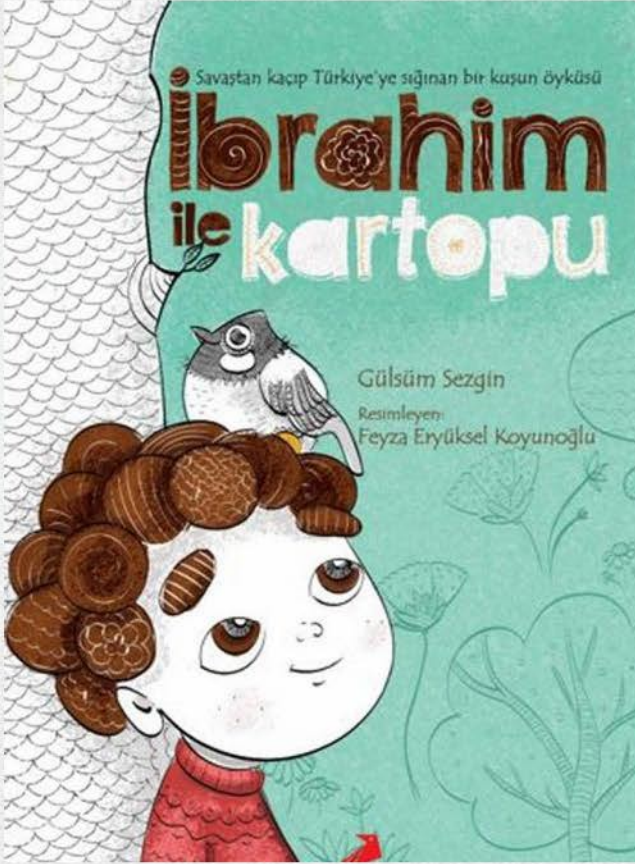
Gülsüm Sezgin

Doğan her bebek; aynı güneşin, yıldızların, masmavi gökyüzünün olduğu bir dünyaya gözlerini açar. Anne babasının, kardeşlerinin isimleri farklı olsa da yürümeye başladığında bastığı toprak, yaşadığı coğrafyadaki çocuklarıkiyle aynıdır. İster kutuplara gitsin, ister Sina Çölü' ne çocuk her yerde çocuktur. Ekonomik krizler, siyasal tartışmalar, para, koltuk kavgaları ve savaşların onların dünyalarında yeri yoktur. Sevgi, ilgi ve oyun dışında başka hiçbir şey istemezler büyüklerinden. Tepelerinde bulutlar yerine savaş uçaklarını, sokaklarında eli silahlı adamları, pencereden baktıklarında enkaza dönmüş komşu evlerini görmek hem bedenlerinde hem ruhlarında açılmış onulmaz yaralardır.

İbrahim ile Kartopu Suriye'deki savaştan kaçıp Türkiye'ye sığınan iki arkadaş. Vatanlarını, yaşamışlıklarını, evlerini ve birçok şeyi geride bırakıp anne ve babasıyla bilinmeze doğru yol alan savaş mağdurları. Kıymetli yazarımız Gülsüm Sezgin, bu kitabında dünyada birçok ülkenin üç maymunu oynadığı ama aslında çok önemli ve hassas bir konuya dikkat çekmiş. Bir çocuğun gözünden savaşı, göçü, ırkçılığı, hayvan sevgisini, misafirperverliği ama en çok da bu yeryüzünün sadece bize ait olmadığını altını çize çize anlatmış satırlarında. Erdem Çocuk Yayınları'ndan çıkan kitaptaki çizimler, Feyza Eryüksel Koyunoğlu'na ait. 8 yaş ve üzeri her okuyucunun severek okuyacağı eserde ilginç bilgilere de ulaşmak mümkün. Ayrıca her sayfasında farklı duygular yaşayıp, yazılanların üzerine uzunca düşüneceğinizi ve belki de bakış açınızın değişebileceğini söyleyebilirim.

Neden bu kitap yazılmış ve neden okumalıyız diye soracak olursanız yazarın cümleleriyle cevap verebilirim. “ Kendi evinde doğup büyüme şansı elinden alınan yersiz yurtsuz çocuklar için... Yerin yurdun ve tüm dünyanın çocuklara, kuşlara, çiçeklere ait olduğunu anlatmak için...”

Savaşın, acının olmadığı; tüm çocukların vatanlarında gülerek mutlu mesut yaşadığı zamanların olması duasıyla. Keyifli okumalar...

Hanife ARTAR YALÇIN

KÜPEŞTE

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi.com